

[Ellen Strange Petersen.]

blevet syg og skal indlægges på hospitalet, og jeg skal derfor med ret kort varsel fremsætte min gruppes synspunkter.

Vi henstiller, at man imødekommer forslagsstillerne og oversender lovforslaget til uddannelsesudvalget til nærmere undersøgelse og overvejelse. Vi vil endvidere meget henstille, at undervisningsministeren snarest nedsætter en kommission til undersøgelse af, hvilke forbedringer der kan foretages med henblik på kristendomskundskab i såvel folkeskolen som i gymnasiet, og jeg vil gerne takke ministeren for det tilsagn, vi fik; jeg kan forstå, at en sådan kommission bliver til noget.

Der har jo som nævnt, siden loven om læreruddannelsen blev vedtaget, været en hel del røre om kristendomsundervisningens placering på seminarierne, og det er rigtigt, som det fremgår af den artikel, Berlingske Aftenavis i går skrev om sagen, at udvalget arbejdede under højtryk i de sidste uger, inden loven blev vedtaget. Men jeg vil gerne, ligesom det af flere af de foregående talere er blevet det, understrege, at det, at vi arbejdede hektisk og under højtryk, ikke betyder, at der ikke blev arbejdet meget grundigt, og at synspunkterne for og imod ikke blev overvejet og diskuteret særdeles grundigt.

Mit partis ordfører i læreruddannelsesudvalget, hr. Edv. Jensen, lagde afgørende vægt på kristendomsundervisningens betydning, og jeg tør sige, at når han i en ret høj alder lod sig vælge til folketinget, var det først og fremmest, fordi han håbede at kunne gøre en indsats for kristendommen i den danske offentlighed og først og fremmest for skolen. Alle, der har hørt ham tale, vil erkende, at kristendomsundervisningen var en hjertesag for ham, ligesom hr. Poul Hartling lige har sagt at det har været det for ham i hans arbejde. Edv. Jensen sled faktisk mere med denne sag, end hans helbred kunne tåle, og han trak sig derfor tilbage ved sidste valg. Jeg mener, hr. Edv. Jensen kan se tilbage på sin folketingsperiode med den overbevisning, at han kom til at øve afgørende indflydelse på dette område. Hans krav om, at kristendomsundervisningen på seminarierne blev obligatorisk, og om, at der blev aflagt prøve i kristendomskundskab som i andre fag,

blev fulgt. Hans ord om, at det er lærernes viden og ikke deres tro, det gælder, gjorde indtryk på os alle og blev citeret mange gange under sagens behandling. Det glæder mig, at hr. Diderichsen nu erkender, at lovens sigte med henblik på kristendoms-kundskaben er positivt. Jeg tror at turde sige, at hr. Edv. Jensen har en stor del af æren for det.

Når vi alligevel anbefaler, at undervisningsudvalget ser nærmere på sagen, er det, fordi vi mener, at man har pligt til at overveje de beklagelser, der er kommet fra vide kredse, og undersøge endnu en gang, om man bør foretage en ændring. Jeg mener ydermere, at vi har en pligt til det, fordi der fra folketingets side synes at være begået en fejl af formel karakter, noget, der vist meget sjældent sker, idet det — som fremhævet i den nævnte artikel i Berlingske Aftenavis i går — ikke blev meddelt fra folketingets talerstol, at læreruddannelsesudvalget havde afgivet betænkning. Personer og foreninger, som i givet fald kunne have tænkt sig at protestere, blev således ikke i tide gjort opmærksom på sagen.

Personlig mener jeg, at det vigtigste i denne sag må være, at der nedsættes en kommission til at undersøge og drøfte kristendomsundervisningen i skolerne. Når kritikerne nu så stærkt hævder, at seminarieeleverne møder med for ringe forudsætninger i kristendomskundskab, så mener jeg, at det afgørende må være, at man ser på, hvordan man kan ændre dette, og det glæder mig derfor, at undervisningsministeren nu i dag lover, at der skal blive lavet særlige kursus for de lærerstuderende, der ikke møder med det sædvanlige mål af forudsætninger på dette område.

Jeg mener også, at denne sag ikke bare har interesse for den gruppe unge, der skal være lærere — selv om jeg erkender, at det er overordentlig vigtigt, at denne gruppe har den rette ballast, da den jo skal bringe kundskaberne videre — men den har så sandelig også betydning for alle de unge, der går til andre uddannelser og andre stillinger i samfundet. I vide kredse af befolkningen og langt ud over de egentlig religiøse kredse er der dyb bekymring over demoraliserende tendenser i samfundslivet. Vi er overordentlig mange, der ledes ved den pornografibølge, der går over landet,